

196 . Târgu Frumos | Județ: Iași | Punct: Baza Pătule | Anul: 2005

Anul: 2005

Cod RAN: 95480.01

Perioade: Preistorie

Epoci: Neolitic, Eneolitic, Epoca bronzului timpuriu

Tipuri sit: descoperire izolată

Categorii sit: Domestic

Autori: Dumitru Boghian, Anca Coroliuc, Sergiu Haimovici

Instituții: Universitatea "Ștefan cel Mare", Suceava, Universitatea "Alexandru Ioan Cuza", Iași, Universitatea "Alexandru Ioan Cuza", Iași

Raport

Analiza materialului arheozoologic provenit din săpăturile efectuate în anul 2005 de la Târgu Frumos – „Baza Pătule”

Materialul este reprezentat prin 772 resturi animaliere determinate; acesta a fost determinat mai întâi, pe niveluri și gropi, și apoi a fost însumat.

Considerând repartitia pe grupe sistematice, se constată că sunt prezente doar moluștele (28 de fragmente, 3,63%) și mamiferele (744 de resturi, 96,37%). Moluștele sunt reprezentate prin lamelibranhiate de la care s-au recoltat 28 de valve de *Unio* sp. Ținând cont de variabilitatea dimensională a valvelor și de faptul că au fost găsite în cantitate mică, credem că aceste lamelibranhiate nu erau culese pentru a fi folosite în alimentație ci doar pentru a da prin pisare carbonat de calciu, întrebuințat în procesul de pregătire a ceramicii.

Mamiferele reprezintă singurul grup care era folosit din plin de către locuitorii așezării. Ele se împart în două grupări, domestice și sălbatice, inegale ca importanță, luând în considerație frecvența lor: mamifere domestice – 601 resturi, adică 80, 78%, și specii sălbatice – 132 de resturi (17, 74%); calul (*Equus caballus*) este reprezentat prin 11 fragmente – 1, 48%; despre cal, credem că era, cel puțin, pe cale de domesticire, adică mai mult sacrificat decât vânat.

Speciile domestice sunt reprezentate prin taurine (*Bos taurus*), cu frecvența cea mai înaltă, 447 fragmente – 60, 08% din total mamifere – acestea fiind totodată cele mai mari ca talie, grupul ovicaprinelor (ovine - *Ovis aries* și caprine – *Capra hircus*) cu 115 resturi – 15, 46% și porcinele (*Sus scrofa domesticus*) cu 39 resturi – 5, 24%.

Dintre animalele sălbatice evidențiem: patru specii de artiodactile, cu importanță de prim ordin în economia animalieră: cerbul (*Cervus elaphus*) cu 51 resturi (6, 85% din total mamifere), urmat de mistreț (*Sus scrofa ferus*) cu 41 de fragmente (5, 51%); vine apoi bourul (*Bos primigenius*), având 27 resturi (3, 63%) și căpriorul (*Capreolus capreolus*) cu 13 fragmente (1, 75%). Ca mărime specifică, trebuie să le grupăm însă altfel: mai întâi bourul, urmat de cerb și apoi mistreț, pe ultimul loc fiind căpriorul.

În ceea ce privește repartitia mamiferelor pe niveluri, frecvențele fiind în mare aceleași, avem pentru nivelul I, cronologic cel mai vechi, 27 resturi (3, 50%), nivelul II cel mai bogat cu 538 fragmente (69, 69%) și nivelul III cu 207 resturi (26, 81%).

Putem, deci, conchide că creșterea celor patru specii domestice comestibile (taurinele, ovinele, caprinele, porcinele) ocupă un loc de prim rang, dacă nu chiar de bază, în economia locuitorilor așezării. Vânătoarea avea un rol cu totul secundar, deși era bine circumscrisă, considerând faptul că resturilor speciilor sălbatice se apropie cam de aproape 20% din total mamifere și că trei din cele patru specii de artiodactile le putem considera de talie mare sau chiar foarte mare.

Materialul animalier avut la dispoziție vine, totodată, să precizeze, destul de bine, unele caracteristici ale ambientului din preajma sitului. Mai întâi, trebuie să arătăm că pârâul Adâncata, astăzi cu un debit destul de mic, mai ales în perioada de vară, când acesta apare aproape sec, era cu mult mai bine cotate ca sursă permanentă, fiind mai bogat în ape ale căror aluviuni (chiar dacă nu exista o luncă propriu-zisă) sub formă de nămol, erau propice pentru dezvoltarea moluștelor (Unio), către malul apei; mai mult chiar, prezența castorului (găsit în săpăturile din anii precedenți) arată că pe cursul acestui pârâu se puteau ridica acele zăgazuri clădite de specia respectivă, în spatele lor putându-se aduna ape ce erau propice, nu numai pentru castor dar și pentru diverse specii de pești. Tot prezența castorului, stenoec (caracteristic mai ales pentru păduri de esență moale, ce-i dădeau posibilitatea de a ridica zăgazuri, dar și pentru a avea hrană din abundență), dar, mai cu seamă, a speciilor „de pădure”, deci tot stenoec, dintre carnivore (urs, jder) dar și de artiodactile – cerb (ajuns actualmente la noi doar „carpatin”), mistreț și mai puțin căprior și bour, care sunt mai ales de lizieră și totodată de runc (făcut de oameni), arată că zona din jurul așezării era, în foarte mare măsură, acoperită de pădure, care, considerând latitudinea și altitudinea, era alcătuită din stejărișuri amestecate cu alte specii arboricole, tot de foioase, cea mai bogată și stratificată asociație vegetală de la noi. Desigur, omul tăia pădurea pentru necesitățile sale multiple de lemn și totodată pentru a dobândi terenurile necesare culturilor agricole. Este important că pădurea, în mod natural, se refăcea în timp, zona așezării fiind deci atunci forestieră, nefiind însă formată acea silvostepă, căreia îi aparține astăzi regiunea respectivă.

Informații suplimentare online

[Raportul 3528 din cronica.cimec.ro](https://cimec.ro/cronica/raportul-3528)

[Localizare pe hartă, folosind Mapserver Cimec.ro](#)
